

izgovarja. Da jih otroci laglje in prej razločujejo, imenujmo *n* „nosljač“, *m* pa „mrmrač“. Učitelj ne hiti preveč pri teh vajah. En teden je za vaje s črko *m* neobhodno potreben.

5. vaja.

o — O.

Oko.

(Popis.)

Oko je ljubi dar Božji. Postavljeno je med trde kosti, da se ne oškoduje. V sredi očesa je majhna črna pika; imenuje se punčiča. Okoli punčice je višnjevi, ali rujavi ali siv obroček. Punčica s tem obročkom se imenuje očesna zvezda. Zvunanji rob očesa je višnjevkastobel. Okoli očij so trepavnice. Trepavnice zapirajo oči. Iz trepavic rastejo vejice. Vejice varujejo oko prahu. Nad očmi so obrvi. Obrvi odvrtačo pot, ki teče po čelu. Ako mi kaj v oko pade, pritečejo solze in je izmijejo. Z očmi vidimo; kdor ne vidi, je slep. Oko hočemo vedno varovati. O mraku in na solncu ne beremo; tudi ne zremo v solnce in luč. Vsak dan si oko in ves obraz umivamo.

Ponavljanje na stavljena vprašanja.

Bog vse vidi.

(Pripovedka.)

„Oče, kaj pa pomeni oko na cerkvenih vratih?“ vpraša Oton očeta iz cerkve gredé. „To kaže, da Bog vse vidi in vse vé“, pravijo oče. „On nas gleda doma in v cerkvi, po noči in po dnevi, v temi in na svitem. V zemljo, v globoko jamo vidi Božje oko. Tudi v postelji, kjer ležiš, ne moreš se skriti Bogu. Bog vse vidi. Bog nam je dal dušo in telo, torej nam vidi v srcé. On vé, kaj mislimo in želimo. Bog vse vé.“

Bog vse vidi in vse vé,
hrani čisto mu srcé!

Iskanje glasu; pisani in tiskani o—O.

Iz enega teh-le stavkov se izpelje glas o: „Oko je dar Božji.“ — „Okoli očij so trepavnice.“ — „Obrvi odvrtačo pot.“ — „Z očmi vidimo.“ — „Oko hočemo varovati.“ — „Bog vse vidi.“ i. t. d.

Ko se je poiskoval glas o, se pokaže pisana in potiskana črka.

Pisanje po taktu: o = o, ena okroglo gor, pentlja ena, gor!

Tvarina iz Abecednika se prepíše. Iz posameznih besed se snujejo in zapisujejo stavki n. pr. on nima uma; on in ona sta pridna = on in ona — —; vaje v čitanju na čitalnem stroju, na stenski tabli in v Abecedniku.

Učenci naj se vadijo večkrat tudi v zapisovanji besed po posluhu. Dotične besede se izvajajo iz stavkov, učenci naznanijo, iz katerih glasov so sestavljene ter zapíšejo dotična znamenja za-nje.

Uganka.

Dve cesaričici v carskem dvoru sedita, vsakega vidita a sebe ne vidita. Kdo sta to? (Dalje prih.)

Kulturne slike s Kranjskega.

Spisal Jos. Ciperle.

52. Slovenec — tujec na Slovenskem.

Slovenec, rojen v Ljubljani, je v Šiški tujec. Slovenec, rojen v Šiški, je v sosednjem Št. Vidu tujec. Slovenec, rojen v Št. Vidu, je v Medvodah tujec, in Slovenec, rojen v Medvodah, je v Kranju tujec. In tako gre to dalje. Slovenec, rojen na Kranjskem, je na Štajarskem kar naravnost tujec, in Slovenec, rojen na Primorskem, je na Kranjskem tujec. In tako gre tudi to dalje. Naj pride Slovenec v kateri si bodi slovenski kraj, povsod tujec.

Res, jako omejeni smo Slovenci. Malo nas je že tako, malo zemlje imenujemo svoje, a še na tej mali zemlji omejujemo se sami. V omejevanji samega sebe nas ne nadkrilja noben narod. To neskončno omejevanje je izvirna slovenska iznajdba; in če hočemo, lahko vzamemo patent na njo. Dobro je tedaj, če se vprašamo po vzrokih tega odtujenja Slovencev. Odgovor na to vprašanje nam podaja naša žalostna zgodovina, saj žalostnejša ni bila nobenega naroda zgodovina, nego je bila naša. Drugi narodi so si delali sami svojo zgodovino, nam so jo pa delali in jo še delajo drugi.

Nekoč smo imeli Slovenci svojo državo. Imeli smo svoje kneze, svojo upravo in svojo pravo. Bili smo gospodarji velikega ozemlja, kojega nam je ostal danes le še majhen, majhen kosček. A podjarmili so nas Bavarci, od teh so nas prevzeli Franki, in ko je bila razdeljena frankovska država, smo prišli pod Nemce. Ti naši novi gospodarji so razdelili našo državo na več delov, koje so imenovali marke, in iz kojih so postale potem razne deželice ali kronovine. To je bil začetek našemu odtujenju.

Slovenci po raznih teh deželicah so bili podaniki raznim plemičem: vitezom, grofom, knezom in grofičem, ki so privandrali na Slovensko iz Nemčije, ker jim je cesar dal v fevd ta ali oni kos zemlje. Navada je pa bila takrat v srednjem veku in še tudi pozneje taka, da so se ti plemiči radi semtertje popraskali malo z orožjem, zakaj praskanje z orožjem je bilo takrat ravno tako junško delo, kakor je še dandanes. Seve, direktno se niso nikdar praskali ali suvali ti plemiči, zakaj svojih plemenitih koč niso radi zanašali v kako nevarnost. Tepsti so se morali največ za njihovo slavo njih podaniki Slovenci med seboj. Te so prignali na bojišče, in nastal je tisti znani „údri — údri!“ po glavi svojega brata. Bili so v teh praskah Slovenci vedno hrabri; zakaj kadar je treba, da udari Slovenec Slovence, takrat ne pomišlja ne ta ne oni Slovenec, ampak udari brez premisleka še danes, kamor nameri. Slovenski podaniki raznih plemičev so bili tedaj primorani se pretepati med seboj za čast in slavo svojih gospodov, ki so bili tujci. To je gotovo, da jih je to pretepanje potem še bolj odtujilo. Iz Slovencev, sinov ene matere, so nastali Kranjci, Štajarci, Korošci in Primorci.

A prišlo je še nekaj. Odvisnost Slovencev od svojih novih gospodarjev jim je pa dala tudi mnogo dela. Poprej so obdelavali le svoja polja. Sedaj so pa morali poleg svojih oskrbavati tudi polja svojih gospodarjev. Postali so tlačani. Bili so vedno obteženi z delom, in res niso imeli tudi časa se seznanjati s svojimi sosedi. Seznanili so se z njimi le pri kaki bitki z gorjačami in koli, koje so vihteli v slavo svojih grofičev in drugih plemi-

čev. Prišlo je do tega, da je bil Slovenec na Kranjskem bolj sovražen n. pr. Slovincu na Primorskem, nego svojim tlačiteljem, ki so ga poganjali v boje. To vidimo še danes. Slovenec sovraži še danes bolj Slovence, nego Nemca, zakaj pred Slovincem se ni tresel nikdar, navajen ga je bil le udariti, a Nemcu je moral biti vedno pokoren, ponižen in veren sluga.

Odtujili se pa razni Slovenci niso drug od drugega samo po misljenji, ampak tudi po jeziku. Oni Slovenci, ki so bili bolj v dotiki z Nemci, so jeli primešavati jeziku svojemu nemške, oni pa, ki so bili sosedi Lahom, pa laške besede. Razumevali so se od leta do leta težje. Vprašam, kako naj razume Slovenec na Štajarskem onega na Primorskem, ako reče ta n. pr.: „Jaz dam hišo v fit“, ali pa: „Koliko žrnade imaš?“ — Obratno, kako naj razume Primorec Štajarca, ako reče: „Povali smo hišo“, ali pa: „Moja frava je purgarska“. Take in podobne spake so vrinile raznim Slovincem celo misel, da njih sosedge celo ne govoré njih jezika, zato so pa tudi takoj nazivati jeli te jezike po deželah, in nastal je Kranjski, Koroški, Štajarski in Primorski jezik, ali pa kar naravnost: nastale so tako zvane razne slovenske „šprahe“.

Prihajale so sicer v teku stoletij nekatere v prav lepi slovenščini spisane knjige na dan. A kaj so koristile narodu? Koliko ljudi je bilo zmožnih branja? Saj ni bilo šol, in kjer je bila, bila je vedno nemška. Jezik po raznih slovenskih pokrajinah postajal je pa vedno različnejši, in vedno bolj se je odtujal lepi prvotni slovenski govorici.

(Koniec prih.)

Načrt premenjenih pravil „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“,

kakor jih je sestavil direktorij v svoji seji dne 25. sušca, in katere je z neznatnimi prenebnami odobril upravni odbor „Zaveze“ v seji dne 3. mal. travna t. l.

Pravila

„Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“.

I. Namen.

§ 1. Namen „Zaveza“ je:

- zdužitev vseh jugoslovanskih učiteljskih društev po Dalmaciji, Koroškem, Kranjskem, Primorskem in Spodnjem Štajarskem;
- pospeševanje duševnih, materijelnih in političkih interesov učiteljstva;
- vzajemna vsestranska pedagogičsko-didaktička izobrazba učiteljstva.

II. Sredstva.

§ 2. Sredstva, da se doseže namen, so:

- „Zavezino“ zborovanje, vršeče se po enkrat na leto v kakem primernem kraju prej imenovanih dežel, pri katerem se razpravlja o predmetih navedenih v § 1. b) in c);
- občevanje z vsemi avstrijskimi učiteljskimi društvi;
- vzdrževanje in podpiranje pedagoških in šolsko-politiških listov;
- izdavanje in zalaganje šolskih knjig in drugih šolskih potrebsčin.

III. Sedež.

§ 3. Sedež društvu je v Ljubljani.

IV. Člani.

§ 4. K „Zavezi“ lahko pristopijo vsa učiteljska društva v deželah imenovanih v § 1. Člani teh društev so obenem člani „Zaveze“.

§ 6. Častni član „Zaveze“ postane lahko vsakdo, ki si je stekel izvenrednih zaslug za avstrijsko jugoslovansko šolstvo in učiteljstvo, ali za „Zavezo avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“.

Častne člane imenuje delegacija na predlog upravnega odbora.

V. Pristop in izstop članov.

§ 6. a) Posamezna društva pristopijo k „Zavezi“, ako to sklenejo v svojem zborovanju. Ta pristop je pismeno naznaniti „Zavezinemu“ vodstvu, ki o tem sklepa.

- Pristop k „Zavezi“ se vrši lahko o vsakem času; vendar je plačati društvenino za vse tekoče leto.
- Posamezna učiteljska društva izstopijo iz „Zaveze“, ako to sklenejo v svojem zborovanju ter svoj sklep pismeno naznanijo „Zavezinemu“ vodstvu.
- Posamezna učiteljska društva se smatrajo izstopivšim tudi tedaj ako ne vplačajo letnega doneska po trikratnem opominu.

VI. Dolžnosti in pravice članov.

§ 7. a) Visokost letnega doneska za posamezne člane določa delegacija od leta do leta.

- Doneske posameznih društev je vposlati vsako leto do konca vel. travna meseca „Zavezinemu“ blagajniku.
- „Zavezi“ pristopivše društvo ima vposlati nemudoma imenik svojih članov (t. j. ime, značaj in bivališče posameznih svojih društvenikov) ter prepis svojih pravil.
- Vsako „Zavezino“ društvo se mora naročiti na „Zavezino“ glasilo.
- Po vsakem občnem zboru posameznih društev je prijaviti „Zavezinemu“ vodstvu novoizvoljeni odbor in vse druge premembe.
- Vsako „Zavezino“ društvo izvoli delegate za „Zavezino“ zborovanje in sicer izvoli društvo do desetih članov enega delegata, društvo 10—20 članov dva, društvo 20—30 članov tri delegate itd. Volitev delegatov velja za eno leto.
- Vsak član „Zavezi“ pristopivšega društva ima pravico, govoriti v glavnih skupščinah, staviti predloge, vdeleževati se razprav in vpeljati goste — s porazumljenjem predsednikovim.
- Pri sejah delegatov imajo le delegatje pravico svetovanja in glasovanja, pri glavnih skupščinah pa vsak član.

VII. Uprava.

§ 8. „Zavezo“ upravlja:

- vodstvo;
- upravni odbor;
- delegacija.

§ 9. V upravnem odboru so:

- predsednik;
- I. in II. podpredsednik;
- I. in II. tajnik;
- blagajnik;

čev. Prišlo je do tega, da je bil Slovenec na Kranjskem bolj sovraženi n. pr. Slovincu na Primorskem, nego svojim tlačiteljem, ki so ga poganjali v boje. To vidimo še danes. Slovenec sovraži še danes bolj Slovence, nego Nemca, zakaj pred Slovincem se ni tresel nikdar, navajen ga je bil le udariti, a Nemcu je moral biti vedno pokoren, ponižen in veren sluga.

Odtujili se pa razni Slovenci niso drug od drugega samo po misljenji, ampak tudi po jeziku. Oni Slovenci, ki so bili bolj v dotiki z Nemci, so jeli primešavati jeziku svojemu nemške, oni pa, ki so bili sosedi Lahom, pa laške besede. Razumevali so se od leta do leta težje. Vprašam, kako naj razume Slovenec na Štajarskem onega na Primorskem, ako reče ta n. pr.: „Jaz dam hišo v fit“, ali pa: „Koliko žrnade imaš?“ — Obratno, kako naj razume Primorec Štajarca, ako reče: „Povali smo hišo“, ali pa: „Moja frava je purgarska“. Take in podobne spake so vrinile raznim Slovincem celo misel, da njih sosedge celo ne govoré njih jezika, zato so pa tudi takoj nazivati jeli te jezike po deželah, in nastal je Kranjski, Koroški, Štajarski in Primorski jezik, ali pa kar naravnost: nastale so tako zvane razne slovenske „šprahe“.

Prihajale so sicer v teku stoletij nekatere v prav lepi slovenščini spisane knjige na dan. A kaj so koristile narodu? Koliko ljudi je bilo zmožnih branja? Saj ni bilo šol, in kjer je bila, bila je vedno nemška. Jezik po raznih slovenskih pokrajinah postajal je pa vedno različnejši, in vedno bolj se je odtujal lepi prvotni slovenski govorici.

(Koniec prih.)

Načrt premenjenih pravil „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“,

kakor jih je sestavil direktorij v svoji seji dne 25. sušca, in katere je z neznatnimi prenebnami odobril upravni odbor „Zaveze“ v seji dne 3. mal. travna t. l.

Pravila

„Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“.

I. Namen.

§ 1. Namen „Zaveza“ je:

- zdužitev vseh jugoslovanskih učiteljskih društev po Dalmaciji, Koroškem, Kranjskem, Primorskem in Spodnjem Štajarskem;
- pospeševanje duševnih, materijelnih in političkih interesov učiteljstva;
- vzajemna vsestranska pedagogičsko-didaktička izobrazba učiteljstva.

II. Sredstva.

§ 2. Sredstva, da se doseže namen, so:

- „Zavezino“ zborovanje, vršeče se po enkrat na leto v kakem primernem kraju prej imenovanih dežel, pri katerem se razpravlja o predmetih navedenih v § 1. b) in c);
- občevanje z vsemi avstrijskimi učiteljskimi društvi;
- vzdrževanje in podpiranje pedagoških in šolsko-politiških listov;
- izdavanje in zalaganje šolskih knjig in drugih šolskih potrebsčin.

III. Sedež.

§ 3. Sedež društvu je v Ljubljani.

IV. Člani.

§ 4. K „Zavezi“ lahko pristopijo vsa učiteljska društva v deželah imenovanih v § 1. Člani teh društev so obenem člani „Zaveze“.

§ 6. Častni član „Zaveze“ postane lahko vsakdo, ki si je stekel izvenrednih zaslug za avstrijsko jugoslovansko šolstvo in učiteljstvo, ali za „Zavezo avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“.

Častne člane imenuje delegacija na predlog upravnega odbora.

V. Pristop in izstop članov.

§ 6. a) Posamezna društva pristopijo k „Zavezi“, ako to sklenejo v svojem zborovanju. Ta pristop je pismeno naznaniti „Zavezinemu“ vodstvu, ki o tem sklepa.

- Pristop k „Zavezi“ se vrši lahko o vsakem času; vendar je plačati društvenino za vse tekoče leto.
- Posamezna učiteljska društva izstopijo iz „Zaveze“, ako to sklenejo v svojem zborovanju ter svoj sklep pismeno naznanijo „Zavezinemu“ vodstvu.
- Posamezna učiteljska društva se smatrajo izstopivšim tudi tedaj ako ne vplačajo letnega doneska po trikratnem opominu.

VI. Dolžnosti in pravice članov.

§ 7. a) Visokost letnega doneska za posamezne člane določa delegacija od leta do leta.

- Doneske posameznih društev je vposlati vsako leto do konca vel. travna meseca „Zavezinemu“ blagajniku.
- „Zavezi“ pristopivše društvo ima vposlati nemudoma imenik svojih članov (t. j. ime, značaj in bivališče posameznih svojih društvenikov) ter prepis svojih pravil.
- Vsako „Zavezino“ društvo se mora naročiti na „Zavezino“ glasilo.
- Po vsakem občnem zboru posameznih društev je prijaviti „Zavezinemu“ vodstvu novoizvoljeni odbor in vse druge premembe.
- Vsako „Zavezino“ društvo izvoli delegate za „Zavezino“ zborovanje in sicer izvoli društvo do desetih članov enega delegata, društvo 10—20 članov dva, društvo 20—30 članov tri delegate itd. Volitev delegatov velja za eno leto.
- Vsak član „Zavezi“ pristopivšega društva ima pravico, govoriti v glavnih skupščinah, staviti predloge, vdeleževati se razprav in vpeljati goste — s porazumljenjem predsednikovim.
- Pri sejah delegatov imajo le delegatje pravico svetovanja in glasovanja, pri glavnih skupščinah pa vsak član.

VII. Uprava.

§ 8. „Zavezo“ upravlja:

- vodstvo;
- upravni odbor;
- delegacija.

§ 9. V upravnem odboru so:

- predsednik;
- I. in II. podpredsednik;
- I. in II. tajnik;
- blagajnik;

d) uredniki „Zavezinih“ listov;

e) še toliko odbornikov, kolikor jih pride v odbor po § 11.

§ 10. Predsednik, I. tajnik in blagajnik tvoré „Zavezino“ vodstvo, ki rešuje vse tekoče zadeve in objavlja svoje sklepe v društvenem glasilu. V važnih vprašanjih si mora dobiti pritrdilo upravnega odbora.

§ 11. „Zavezina“ delegacija voli najpoprej predsednika, I. tajnika in blagajnika (t. j. vodstvo), na to pa potrebno število ostalih odbornikov.

Ostali odborniki — razun urednikov — se imajo izvoliti tako, da pripadejo Kranjski, Primorski in Štajerski po trije odborniki; za Dalmacijo in Koroško pa se izvoli na vsakih 100 članov, ki pripadajo iz teh dežel „Zavezi“, po en odbornik; vendar tudi ti deželi ne smeta imeti več nego po tri odbornike.

Urednike „Zavezinih“ listov imenuje upravni odbor in so taisti obenem člani upravnega odbora.

Odborniki, ki imajo v interesu „Zaveze“ kake izdatke, imajo pravico zahtevati povrnitev stroškov.

§ 12. Vodstvo voli delegacija z listki; način izvolitve ostalih odbornikov — izvzemši urednike — pa odločuje od slučaja do slučaja delegacija.

Upravni odbor voli iz svoje srede I. in II. podpredsednika in II. tajnika.

Vse volitve se vrše z nadpolovično večino glasov. Ako se pri dveh volitvah ne doseže nadpolovične večine, pride do ožje volitve. Kedar je enoliko glasov, odloči žreb.

Vse volitve so veljavne za eno leto; vendar se razteza njih doba do izvolitve novega odbora.

§ 13. Predsednik vodi seje vodstva, upravnega odbora, delegacije in glavne skupščine; sklicuje vodstvene in odborove seje; zastopa „Zavezo“ na zunaj; podpisuje s tajnikom vse spise; ima v razpregledu imenik vseh članov; hrani društvene spise in je odgovoren za pravočasno izvršitev odborovih in zborovih sklepov.

Delegacijo in glavno skupščino sklicuje vodstvo po sklepu upravnega odbora.

§ 14. Ako je predsednik zadržan, zastopa ga I. oziroma II. podpredsednik v vseh njegovih dolžnostih in pravicah.

§ 15. Tajnik oskrbuje vse pisarske posle, spisuje zapisnike vodstvenih sej ter sestavlja letna poročila o delovanju „Zaveze“ in „Zavezinih“ učiteljskih društev.

§ 16. Zapisnike o sejah upravnega odbora, delegacije in glavne skupščine sestavljata dva zapisnikarja, koja imenuje izmed članov upravnega odbora predsednik.

§ 17. Blagajnik vodi vse v njegovo področje spadajoče knjige in račune, prejema in izdaje denar ter podpisuje s predsednikom vred vse spise, tičoče se denarnih zadev.

§ 18. Vodstvene seje mora sklicati predsednik, ako to zahteva vsaj en član vodstva; seje upravnega odbora pa na pismeno zahtevanje vsaj treh odbornikov. Delegacija se mora sklicati, ako to zahteva polovica „Zavezinih“ društev.

§ 19. Upravni odbor je sklepčen, ako je prisotnih najmanj dve tretjini odbornikov; vodstvo pa, ako so navzoči vsi trije upravniki.

§ 20. „Zavezina“ delegacija je zbor upravnega odbora in delegatov posameznih učiteljskih društev.

§ 21. Delegacija določi čas, upravni odbor pa kraj glavne skupščine.

§ 22. Delegatom se je pri zborovanju delegacije izkazati s potrdilom svojega imenovanja, ako se to zahteva.

§ 23. Delegacija izvoli upravni odbor, sestavi dnevni red glavne skupščine, določi (kateri šolski list kot) „Zavezino“ glasilo, določa letne doneske (glej § 7. a), razsoja prepire, nastale v „Zavezi“ ter sklepa o premembi pravil in o razdruženju „Zaveze“.

§ 24. V vseh sejah in zborovanjih se sklepa z relativno večino glasov (razun o razpustu); kadar je enoliko glasov, odloči predsednik.

VIII. Glavna skupščina.

§ 25. Glavna skupščina se vrši vsako leto enkrat. Pri njej se obravnavajo vsi predmeti, ki jih postavi na dnevni red delegacija. Glavna skupščina traja lahko več dni. Poleg glavne skupščine priredijo se lahko tudi seje raznih odsekov.

IX. Društveno glasilo.

§ 26. V društvenem glasilu se objavljajo „Zavezina“ izvestja, ukrepi, sklepi, oglasi in pozivi ter poročila posameznih učiteljskih društev.

X. Razdruženje.

§ 27. „Zaveza“ se razdruži, ako to sklene delegacija s tričetrtinsko večino navzočih delegatov. Ista delegacija tudi določi, kaj je storiti z društveno imovino; vendar se mora ista porabiti le v korist učiteljstva ali šolstva.

§ 28. Ako pa „Zaveza“ preneha iz katerega drugega vzroka, prevzame njeno imovino slavni mestni magistrat ljubljanski, ki naloži denar v mestni hranilnici v Ljubljani, ostalo imovino pa shrani dotlej, da se ustanovi nova „Zaveza avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“ s sedežem v Ljubljani. V last te nove „Zaveze“ preide potem vse društveno imetje.

XI. Občne določbe.

§ 29. „Zaveza“ ima svoj pečat z napisom: „Zaveza avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev v Ljubljani“, kojega hrani društveni predsednik.

§ 30. Upravno delovanje se določi s posebnim „poslovnim redom“, katerega sestavi odbor, a potrdi delegacija.

Naši dopisi.

Iz ljubljanske okolice. Nisem navaden dopisovavec niti za eden, niti za drugi list. Ker sem pa naletel v 18. številki „Učit. Tovariša“ na tako izvrsten sestavek „Olajšave“, kateri se tiče večje pridobitve učit. ugleda, ne morem molčati, niti se zdržati, da bi gg. kolege ne opozoril s tem, da kdor je oni sestavek enkrat čital, naj bi ga še enkrat, a kdor ga ni, naj tega ne opusti. Gospod pisatelj ima izborne misli. Starejši učitelj sem od njega in sem veliko takega že izkusil v življenju, a povedati nisem znal nikoli tako spretno, kakor baš gospod pisatelj. Da sem res že pred leti mislil na take namere, sem predlagal dodatek, kateri se je splošno odobral, pri učiteljski okrajni konferenci l. 1891. v postojnskem okraju, ko se je govorilo: „Kaj ovira dober uspeh v ponavljavnici in kako bi se morala preustrojiti, da bi dosegla svoj namen?“ Dodatek se je glasil: Visoka oblastva naj ljudskošolskim izpustnicam dajo večjo veljavo s tem, da se mora vsakdo z istimi izkazati, ki hoče kako javno službo nastopiti. Znano je, da ta sprejeti predlog še danes sladko